

РЕШЕНИЕ

№ 5403

гр. София, 07.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3482** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба вх. № 9415 от 03.04.2013 г., подадена от А. З. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, срещу заповед за задържане на лице рег. № 04-817/13.03.2013 г., издадена от полицейски орган при 04 РУП при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ – МВР, с която жалбоподателят е задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден в нарушение на административно-производствените правила; в противоречие с материалния закон, при необоснованост и несъответствие с целта на закона, тъй като към момента на издаването на заповедта не са били налице данни А. да е извършил престъпление по смисъла на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Жалбоподателят иска от съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощения адв. С. и поддържа жалбата.

Ответната страна – полицейски орган при 04 РУП при СДВР – МВР – не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане на лице рег. №

04-817/13.03.2013 г., издадена от полицейски орган при 04 РУП – СДВР, А. З. А. е задържан за срок до 24 часа. Заповедта е издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като в текста ѝ е посочено като фактическо основание за издаването ѝ установяване на съпричастност към ЗМ625/13 г. във вр. с чл. 346 от НК.

Видно от приложените по делото доказателства, при задържането му на 13.03.2013 г. жалбоподателят е подписал декларация за запознаване с правата му и е декларирал, че желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, като е посочил името на адв. Ч. П.. Удостоверено е, че се е обадил на посочения телефонен номер на адвокат, но същия не вдига. Посочил е, че има здравословни проблеми, изразяващи се във високо кръвно, но не желае медицински преглед. Поискал е за задържането му да бъде уведомена жена му, като е удостоверено, че се е обадил.

Представен е и протокол за личен обиск на лицето от 13.03.2013 г., подписан от задържания и от полицейския орган и разписка за върнати вещи и пари на задържано лице. Задържането на А. е вписано в Книга на задържаните лица.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

От А. при задържането са дадени обяснения, в които е посочил адреса, на който живее със семейството си, че се занимава със земеделие, че управляваният от него лек автомобил е собственост на майка му. Заявил е, че не се вижда с лица от криминалния контингент или поне да знае, че са такива. За времето от 11,30 ч. на 11.03.2013 г. до 09,30 ч. на 13.03.2013 г. е дал обяснение, че през деня си е бил вкъщи, излизал до магазина, ходил до руското училище в Сухата река да вземе детето си от училище, след което се прибрал вкъщи и не е излизал. През нощта също си е бил вкъщи. А. е заявил, че не посещава питейни заведения, не извършва престъпления и не нарушава обществения ред.

Видно от справка от 28.03.2013 г. от ОР Цв. Г. – служител при 04 РУП – СДВР, относно проведени ОИМ по ДП № 625/2013 г. по описа на 04 РУП – СДВР, П. на лек автомобил Сеат Л. с ДК [рег.номер на МПС] , досъдебното производство е образуване срещу неизвестен извършител, който за времето от 11,30 ч. на 11.03.2013 г. до 09,10 ч. на 13.03.2013 г. противозаконно е отнел лек автомобил марка „Сеат” модел „Л.”, сив на цвят с ДК [рег.номер на МПС] , паркиран на адрес: [населено място],[жк], [улица]срещу [жилищен адрес] от владението на В. Н. К.. На 13.03.2013 г. в 21,20 ч. от П.-61 на [улица]и [улица]е спрян за проверка лек автомобил Фолксваген Голф с ДК [рег.номер на МПС] . Установен е водачът В. С. М. и пътник А. З. А.. От направената справка е установено, че лицата не се издирват и имат криминални регистрации за престъпления по чл. 346 от НК. Лицата са доведени в 04 РУП – СДВР и задържани със заповед за задържане за срок до 24 часа с цел установяване на съпричастност към извършеното престъпление и проверка на алибито им. Били са проведени беседи с лицата, снето им е обяснение, проверено е алибито им за времето на извършването на престъплението.

На основание чл. 69 от ЗМВР е извършена проверка на автомобила за вещи и предмети, забранени от закона или обект на престъпление, за което бил съставен протокол. В автомобила е намерен пластмасов сервизан ключ тип „Заготовка” с чип в него с надпис BMW, за който М. дал обяснения, че е за автомобила на съпругата му. След като била направена организация за извършване на проверка на адрес, където се намира автомобила на съпругата му, М. дал друго обяснение, че чипа на ключа е празен, без информация в него и е подготвен за „Обучаване на БМВ Х5”. С протокол за доброволно предаване В. М. предал автомобилния ключ за извършване на

необходимата проверка. Предвид факта, че в 04 РУП-СДВР е образувано ДП № 636/2013 г. за противозаконно отнет автомобил БМВ Х5, ключът е предаден на разследващия полицаи за назначаване на експертиза, като деянието е извършено за времето от 17,00 ч. на 13.03.2013 г. до 08,45 ч. на 14.03.2013 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 14.03.2013 г., като жалбата е подадена в съда на следващия ден – в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при 04 РУП – СДВР, съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗМВР, във вр. с чл. 53, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗМВР полицейски органи са органите на Главна дирекция "Национална полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност", отряд за борба с тероризма и звената „Общинска полиция“. Видно от представеното удостоверение от 28.03.2013 г. от началник група „Човешки ресурси“ при 04 РУП-СДВР, издателят на оспорената заповед Н. Я. Г. е държавен служител в МВР, на длъжност „командир на отделение“ в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 04 РУП на СДВР. Следователно издателят е полицейски орган по смисъла на чл. 53, ал. 2 от ЗМВР като служител в сектор „Охранителна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи.

Заповедта е издадена и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Не са налице съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на оспорената заповед, които да обосновават нейната отмяна. В нормата на чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР са изчерпателно изброени елементите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лице: името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта; основанията за задържането; данни, идентифициращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 64 от ЗМВР, както и правото му: - да обжалва пред съда законността на задържането; - на адвокатска защита от момента на задържането; - на медицинска помощ; - на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане; - да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин; - да ползва преводач, в случай че не разбира български език. Жалбоподателят разбира български език, имал е възможност и се е свързал с адвокат, поради което неосигуряването на преводач, предвид липсата на искане в тази насока, не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не е довело до нарушаване на правото му на защита.

В атакуваната заповед е налице посочване както на правното основание за задържане на лицето – чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, така и фактическото основание – установяване

на съпричастност към ЗМ 625/2013 г. във връзка с чл. 346 от НК.

В заповедта не е налице описание на фактичката обстановка, но такова описание се съдържа в доказателствата, представени по делото с административната преписка по издаване на оспорения акт. Съгласно цитираната норма на чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР задължителен реквизит на заповедта е правното основание за задържането, което в случая е посочено.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон и в противоречие с целта, която законът преследва.

Съгласно чл. 62, ал. 1 от ППЗМВР в случаите, определени от закон, полицейските органи имат право да задържат лица. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗМВР регламентира мерки за административна принуда с цел обезпечаване на дейността на полицейските органи, подсигуриране на своевременно протичане на мероприятията по установяване на самоличността на проверяваните лица, както и по опазване на обществения ред. Тези мерки нямат характер на мерки за наказание и за назидание на лицата за осъществено от тях поведение в разрез с установените обществени правила.

От анализа на събраните по делото доказателства е видно, че в случая задържането е било извършено във връзка с наличие на данни за извършване на престъпление по ЗМ 625/2013 г. по описа на 04 РУП – СДВР. Не са налице обаче фактичките обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон – чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Задържането под стража на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на нормата е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без дори да е необходимо да се уточнява характерът на престъплението.

Обсъдените по делото доказателства не обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно - наличие на "данни", че задържаното лице е извършило престъпление. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК, имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 63 от ЗМВР, са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление. В хода на съдебното производство, административният орган не е представил доказателства, които да установяват по безспорен начин наличието на данни за извършено от А. престъпление. Посоченото в справката от 28.03.2013 г., че същият е с криминална регистрация за престъпления по чл. 346 от НК не е установено в съдебното производство по никакъв начин, като това обстоятелство само по себе си не обосновава необходимостта от задържането му. Лицето е било задържано при самата проверка, автомобилът му е бил транспортиран и А. и шофьорът на автомобила М. са били разпитвани във връзка с извършвано разследване, без да се твърди или установява, че жалбоподателят е целял осуетяване на наказателното преследване и без да е установена дори и косвена връзка на лицето с някакво престъпление. Поради това задържането му на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от

ЗМВР противоречи на принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, който изисква административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която актът се издава.

Предвид гореизложеното, оспорената в настоящото съдебно производство заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски, но предвид липсата на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. З. А. заповед за задържане на лице рег. № 04-817/13.03.2013 г., издадена от полицейски орган при 04 РУП при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: